

Ko sliši dečkovo kralj vesti,
srce napolni mu boleost.

Nastale vojske so takrat
in padel mnog je trden grad.

Matjaž se kralj je bojeval,
pravico revežem dajal,

graščake iz gradov podil
in siromakom jih delil.

Črez sedem dolgih, burnih let
prerujen, miren bil je svet.

In kralj Matjaž odšel je spat
pod goro v svoj podzemski grad.

Gradov devet, dežel devet
dobil je deček mladolet.

In srečo, radost, blagoslov
razlil je Bog na rod njegov.

Fr. Ločniškar.

Na Gorenjskem.

Ój, ve gore, ój, ve gore,
veličastne ve goré,
krasne ste, ko v svítu zore
vam vrhovi se zlaté!

Velikani se mi zdíte,
ki nad nami stražite,
k delu narod naš bodrite,
v togi ga tolažite . . .

Let stojíte tu tisóče
in še stale bodete;
veseleče, plakajoče
zrle boste rode te . . .

Ko izdihnem, v vašem znožji
jaz trpin bom pokopan,
mir užíval bodem božji,
ki mi tu je bil neznan . . .

A od časa pa do časa
duh se v grobu moj zbudi,
vžítvat zemeljskega krasa,
na vrhove vam zleti.

In tedaj bom blagoslavljál
vse Slovence kroginkrog
ter besede te ponavljál:
Narod ta očuvaj, Bog!

Janko Leban.

Kadar dvigne glavo dan . . .

Kadar dvigne glavo dan,
zemlja se zasméje,
ptičic poje zbor glasan,
cvet dehti mi z veje.

Zdaj je tu nepravi čas,
solnce trudno kima,
gre v kožuhu mimo nas
starka mrzla — zima . . .

Zimici bi kožuh vzél,
drsal se po ledu,
ko domov bi spet prišel,
kožuh dal bi dedu.

A ga vzela za vselèj
lani je naduha —
Zima, sama ga imej,
nočem nič kožuha!

Pride solnčnih dnevoov čas —
kaj mi kožuh hoče?
Rožic poljskih imam kras,
ptičice pojoče!

Fran Žgur.